

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от „ЛДВ-ПП“ ЕООД, ЕИК: , със седалище и адрес на управление гр.С, Район „С“, ул.“Т И“ №, вх., ет., ап., представлявано от управителя П И П, срещу наказателно постановление №23-2200326/18.10.2022 г., издадено от ИД Директор на Д“ИТ“-София, с което на основание чл.416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.3 от КТ, в качеството на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, за нарушение на чл.62, ал.1 от КТ.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното НП е неправилно и незаконосъобразно издадено, в разрез с установените процесуални правила и при непълнота на доказателствата.

Навежда твърди, че в АУАН не е посочено мястото на извършване на нарушението, тъй като само бланкетно е посочено „предприятието“. Липсва и наименованието на дружеството, седалището и адрес на управление или къде упражнява дейността си - в кой град или населено място, с което е допуснато нарушение на чл.42, т.3 от ЗАНН.

Навежда доводи, че в АУАН не е посочено нито мястото, където е следвало да бъде сключен трудовия договор, нито мястото, където е работило лицето, с което се твърди, че работодателят не е сключил трудов договор в писмена форма, като този недостатък е пренесен в НП и съставлява самостоятелно основание за неговата отмяна, без да се разглежда спора по същество – имало ли е или не сключен трудов договор в съответната форма.

Твърди, че при извършената проверка от контролния орган не са били обсъдени всички писмени документи, доказващи наличието на трудово правоотношение на страните по представения трудов договор, както и че не са взети предвид представените писмени възражения. В този смисъл твърди, че вместо да издава НП, АНО е имал законова възможност да обяви с постановление на основание чл.405а от КТ съществуването на трудовото правоотношение, а въз основа на него да даде предписание за сключване на трудов договор, което постановлението да замести трудовия договор, но такова предписание и постановление, не са били издадени. Пзовава се на представеното уведомление по чл.62, ал.5 от КТ, че договорът е регистриран в НАП, на доказателствата за получаване трудово възнаграждение, преведено по банков път на работника, обратни разписки, удостоверяващи невъзможност да бъдат връчени съответните документи на работника, чиято недобросъвестност не може да се вмени във вина на работодателя.

Навежда доводи за наличие на предпоставките за приложение на чл.28 от ЗАНН, но АНО не е изпълнил задължението си да провери дали случаят е маловажен. Счита, че няма нанесени вреди от нарушението нито на държавния бюджет, нито такива за работника, тъй като е получил трудовото си възнаграждение и за процесния период са внесени всички дължими

осигурителни вноски.

На посочените основания в жалбата, моли съда да отмени обжалваното НП, както и да присъди в негова полза направените разноси в настоящото производство.

Жалбоподателят не се представлява в съдебно заседание и не взема допълнително становище по същество на правния спор.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО – ИД Директор на Д“ИТ“-София, чрез надлежно упълномощения си представител – юрк.С С, след приключване на съдебното следствие, моли съда да постанови решение, с което да потвърди процесното НП, като правилно и законосъобразно. Навежда доводи, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са спазени разпоредбите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, посочени са датата и мястото на извършеното нарушение, обстоятелствата, при които е извършено и доказателствата, които го подкрепят.

Счита вмененото нарушение на жалбоподателя за безспорно доказано, доколкото и в самата жалба не се оспорва обстоятелството, че между страните е налице проект на трудов договор, който не е подписан от работника, както и че доказателства за надлежно сключен такъв, не са ангажирани и в хода на съдебното следствие. Твърди, че в жалбата се обясняват причините, поради които е допуснато нарушението, но те са от субективен характер, а отговорността на дружеството е обективна и безвиновна, поради което правилно е ангажирана неговата отговорност.

В тази връзка счита, че за извършеното нарушение, законодателят изрично е предвидил, че не може да намери приложение разпоредбата на чл.415в от КТ, съответно не може да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, както и че наложената санкция на жалбоподателя е в минималния, предвиден размер.

С оглед изхода на делото, моли съда да присъди юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва НП. Процесното НП е надлежно връчено на жалбоподателя на 24.10.2022 г. /съгласно известие за доставяне/, а жалбата против него е изпратена е подадена на 07.11.2022 г. /съгласно датата на поставения входящ номер върху нея/, т.е. в законоустановения 14-дневен преклузивен срок за обжалване, считано от датата на връчване. С оглед на горното, жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

По подаден сигнал от М Т Н в Д“ИТ“-София, длъжностни лица от дирекцията: инспектор Е Н Г и Р В А, извършили документна проверка по спазване на трудовото законодателство от „ЛДВ-ПП“ ЕООД, в периода от 29.06.2022 г. до 21.07.2022 г., в хода на която изискали от дружеството цялото трудово досие на М Т Н. От представения проект на трудов договор №011/16.05.2022 г., между работодателя „ЛДВ-ПП“ ЕООД, ЕИК: 204710213, и работника М Т Н, ЕГН *****, за длъжността: „главен счетоводител“, с четири часов работен ден и основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1870 лева, контролните органи установили, че договорът е подписан и подпечатан от работодателя, но не е подписан от работника М Т Н. При извършена справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ, проверяващите констатирали, че на 16.05.2022 г., в 12:57 часа, работодателят е изпратил уведомление до ТД на НАП за регистрирането на процесния проект на трудов договор.

Така направените констатации в хода на извършената документална проверка, длъжностните лица при Д“ИТ“-София отразили в т.9 на съставения ПИП №ПР2221377/21.07.2022 г., надлежно връчен на управителя на дружеството, срещу негов подпис и на датата на неговото съставяне.

Въз основа на констатираните нарушения в хода на извършената проверка по документи, компетентно длъжностно лице при Д“ИТ“-София: инспектор Е Н Г, в присъствието на двама свидетели, също длъжностни лица /един свидетел при установяване на нарушението и един свидетел при съставяне на акта/, съставила АУАН №22-2200326/21.07.2022 г., против „ЛДВ-ПП“ ЕООД, ЕИК: , със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Граф Игнатиев“ №13, вх.Б, ет.4, ап.15, представлявано от Пн И П, в качеството му на работодател, за това, че на 16.05.2022 г., в предприятието на работодателя, е регистрирал данни за сключен трудов договор с М Т Н, като не е спазил задължението за форма на трудовия договор, а именно: да го сключи в писмена форма, с което е нарушил разпоредбата на чл.62, ал.1 от КТ.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на управителя на дружеството, срещу негов подпис и на датата на неговото съставяне – 21.07.2022 г., без възражения по направените в него констатации.

Жалбоподателят се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от КТ, като представил пред АНО писмени възражения в законоустановения срок. В тях посочил, че офисът, в който се извършва дейността на дружеството се намира в гр.П, поради което комуникацията с М Т Н е била извършвана онлайн или по телефона, а причината за едностранното подписване на процесния трудов договор само от страна на дружеството, се дължи на поведението на лицето Н, която отлагала във времето неговото подписване и е отказала да стори това, въпреки реално извършваната дейност по договора, за което е получила

съответно трудово възнаграждение по банков път, ангажирайки писмени доказателства. Навел аргументи, аналогични на изложените в жалбата, че нарушението представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

Въз основа на направените в съставения АУАН констатации, ИД Директор на Д“ИТ“-гр.София, издал НП №22-2200326 на 18.10.2022 г., в което възпроизвел описаната в акта фактическа обстановка, изложил мотиви защо не приема случая за маловажен и относно размера на санкцията, на основание чл.416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.3 от КТ, наложил на жалбоподателя, в качеството му на работодател, имуществена санкция в размер на 1500 лева, за нарушение на чл.62, ал.1, във вр. с чл.1, ал.2 от КТ.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена от събраните по делото гласни доказателства – показанията на свидетеля Гогова, които съдът кредитира като логични, последователни и кореспондиращи на данните от писмените доказателства, изхождащи от лице, даващо показания за непосредствено възприетото от него по време на изпълнение на служебните си задължения, без наличие на данни за възможна заинтересованост от изхода на делото.; както и от приобщените писмени доказателства: процесните АУАН и НП; ПИП №ПР2221377/21.07.2022 г.; призовка по чл.45 от АПК; писмени възражения по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН; документи от трудовото досие на М Т Н, включително трудов договор №011/16.05.2022 г. и справка за подадени и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ с изх.№22388223215211/16.05.2022 г.; разписки за връчване на документи; Заповед №3-0693/15.08.2022 г.; Заповед №ЧР-1526/03.10.2022 г., издадени от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, относно заеманата длъжност от АНО и изричното му оправомощаване да издава НП по съставени АУАН, ведно с длъжностна характеристика за длъжността: „Директор“ в ГД „ИТ“; Заповед №249/08.03.2021 г., издадена от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, относно заемана длъжност от актосъставителя, ведно с длъжностна характеристика за длъжността: „инспектор“ в Д“ИТ“-София.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събрания по делото доказателствен материал, съдът приема за установено следното от правна страна:

АУАН и НП са издадени от териториално и материално компетентни органи, съгласно представените три броя заповеди, ведно с длъжностни характеристики, в изпълнение на делегираните им правомощия по закон, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, както и в сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Съдът не констатира допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Неоснователно е направеното възражение в жалбата, че не е посочено изрично мястото на извършване на нарушението. В

АУАН и НП правилно е прието, че мястото на извършване на нарушението е седалището на „предприятието“ на жалбоподателя, което е на територията на гр.София, а седалището и адреса на управление на дружеството изрично е отразено и в двата акта. Описаната дейтелност не предполага определяне на мястото на нарушението, като това, където е следвало да бъде сключен трудовия договор или където е работило лицето, т.е. мястото на работа. Въпреки това, съгласно данните от приложените писмени доказателства по делото, седалището на предприятието на работодателя и мястото, където действително е работило лицето, без валидно сключен трудов договор, изцяло съвпадат и то е в гр.София. При това положение няма как да се приеме, че липсва задължителен реквизит в АУАН и НП, което да обуславя отмяна на санкционния акт на формално основание, без да се разглежда спора по същество.

Изложената в АУАН и НП фактическа обстановка безспорно се установява от всички събрани по делото доказателства – писмени и гласни, поради което съдът приема, че отговорността на дружеството правилно е ангажирана на основание чл.414, ал.3 от КТ за извършено от него нарушение на трудовото законодателство, осъществяващо признаците от състава на административно нарушение по чл.62, ал.1, във вр. с чл.1, ал.2 от КТ.

Видно от приложения трудов договор №011/16.05.2022 г. е, че същият е сключен на 16.05.2022 г., между „ЛДВ-ПП“ ЕООД, ЕИК: , със седалище и адрес на управление в гр.София, в качеството на работодател, и М Т Н, ЕГН *****, в качеството на работник/служител, по силата на който работодателят възлага, а работникът приема да изпълнява длъжността: „главен счетоводител“ в „ЛДВ-ПП“ ЕООД и месторабота гр.София, при четири часово работно време и основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1870 лева. Не се спори между страните, а и от представения трудов договор е видно, че същият е едностранно подписан само от законния представител на работодателя, но не и от работника М Т Н. Следователно, направената в АУАН и НП констатация за представен проект на трудов договор, изцяло съответства на обективната действителност.

Съгласно данните от извършената справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ с изх.№22388223215211/16.05.2022 г., още на датата на сключване на проекта на трудов договор, посочена в него като такава – на 16.05.2022 г., в 12:57 часа, работодателят е изпратил уведомление до ТД на НАП за неговото регистриране.

Правилно е приложен материалния закон. Отношенията, между работодателя и работника се явяват трудови правоотношения, съгласно чл.1, ал.2 от КТ, които следва да бъдат уредени със сключване на трудов договор. В разпоредбата на чл.62, ал.1 от КТ законодателят изрично е посочил, че трудовият договор се сключва в писмена форма. Писмената форма е форма за действителност на трудовия договор, а не форма за доказване, и за да породи своето правно действие задължително следва да е подписан и от двете страни

по него. В настоящия случай са налице безспорни доказателства, че това изискване не е било изпълнено от жалбоподателя, доколкото представеният проект на трудов договор е подписан едностранно само от законния представител на дружеството в качеството на работодател, но не и от посоченото лице в качеството на работник/служител. Горното е равнозначно на липса на сключен трудов договор в писмена форма, т.е. трудово правоотношение между страните въобще не е възникнало, макар и работодателят да е подал писмено уведомление в ТД на НАП, с което на практика е регистрирал данни на проект на трудов договор, а не на сключен такъв в изискуемата писмена форма. Именно липсата на възникнало трудово правоотношение между страните по проекта на трудовия договор, е предопредило и липсата на обявяване съществуването на трудово правоотношение с постановление на контролния орган по реда на чл.405а от КТ, а направените възражения в жалбата, че е била налице законовата възможност за това, също се явява неоснователно.

Нарушението се изразява в приемане на работа на лице, без валидно сключен трудов договор, поради което без значение за неговата съставомерност са данните за извършвана трудова дейност от лицето, срещу получаване на трудово възнаграждение, фактът, че проектът на договора е бил регистриран в ТД на НАП, както и причините, поради което последният не е подписан двустранно – и от работника. Направените възражения в жалбата, че АНО не е взел предвид наличието на тези данни в представените документи в хода на проверката, се явяват неоснователни. Жалбоподателят не е ангажирал доказателства за надлежно сключен трудов договор в писмена форма с лицето М Т Н, нито в хода на извършената проверка по документи, нито в хода на съдебното следствие, поради което направената констатация в АУАН и НП, че работодателят не е спазил изискването за сключване на трудов договор с М Т Н в писмена форма, обуславя наличието на елементите от фактическия състав на чл.62, ал.1 от КТ, във вр. с чл.1, ал.2, което от своя страна налага категоричен извод, че дружеството е осъществило съставомерните признаци на вмененото нарушение от обективна страна.

АНО е санкционирал жалбоподателя, в качеството му на работодател, като му е наложил имуществена санкция, доколкото последният попада в кръга на субектите по чл.414, ал.3 от КТ /работодател-юридическо лице/, които могат да носят обективна, безвиновна отговорност, без да се изследва въпросът за вината. В санкционната разпоредба на чл.414, ал.3 от КТ се предвижда наказание имуществена санкция или глоба в размер от 1500 лева до 15 000 лева за работодател, който наруши разпоредбите на чл.61, ал.1, чл.62, ал.1 или ал.3 и чл.63, ал.1 или ал.2 от КТ. АНО е наложил санкция на жалбоподателя в минималния размер от 1500 лева, предвиден в санкционната разпоредба, поради което не подлежи на обсъждане въпроса за нейното намаляване.

Правилна е преценката на АНО, относно неприложимост на

разпоредбата на чл.415в, ал.1 от КТ, поради изричното изключване на приложението на този привилигиран състав за този вид нарушения на трудовото законодателство. Засегнатите обществени отношения са особено значими, доколкото нарушението засяга основни трудови и осигурителни права на работника, които му се предоставят от трудовото законодателство само при наличие на валидно сключен трудов договор. Горното е мотивирало законодателя да ги изключи от приложното поле на чл.415в от КТ. Обстоятелството, че нарушението е извършено за първи път от жалбоподателя, очевидно е взето предвид от АНО при индивидуализацията на наказанието, в какъвто смисъл направените възражения от жалбоподателя са неоснователни. Нарушението е формално, на просто извършване, и за него законът не предвижда настъпването на каквито и да е вредни последици. Самият факт, че е възможна злоупотреба с трудови и осигурителни права на наетите лица, предопределя високата степен на обществена опасност на този вид нарушение, която от страна не води на извод за маловажност на случая, дори и да са били заплатени трудовото възнаграждение и осигурителните вноски от работодателя, поради което и направените възражения в жалбата, относно липса на настъпили вреди за държавния бюджет или за работника, също се явяват неоснователни.

Предвид гореизложеното, съдът намира процесното НП за правилно и законосъобразно издадено, поради което следва да бъде потвърдено.

По разностките:

С оглед изхода на делото и на основание чл.63д от ЗАНН, следва на ответната страна по жалбата, да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер, определен в чл.37 от ЗПП, съгласно препращащата разпоредба на чл.63д, ал.5 от ЗАНН. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет. В случая за защита по дело по реда на ЗАНН, разпоредбата на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение от 80 до 150 лева. Производството по делото е приключило в едно съдебно заседание с разпит на един свидетел, не представлява фактическа и правна сложност, поради което следва да се присъди в полза на Д"ИТ"-София, юрисконсултско възнаграждение към минимума от 80 лева.

Водим от горните мотиви, съдът